

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 55. Τριμηνή δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμνητοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδέποτε μνηός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ἵδιος Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 11 Ἀπριλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μεσάνυχτα ἡ ὥρα
Τὰ πάντα σοπᾶνε
Τὸ σκότος βαθύ!
Μὲ ξάφνου καμπάνες
Τριγύρω σκορπᾶνε
Χαρὰ ἱερή...

Ἀνάβουν κερᾶνια
Καὶ ψέλνουν παλάδες
«Ἀνάστη Χριστὸς!»
Δακρύζουν οἱ γέροι
Δακρύζουν μαννάδες
Καὶ κάθε πιστός.

Ἐσχιοῦνται τὰ πόδη
Ἐσχιοῦνται τὰ μίση
Ἀυτὴ τῆ στιγμῇ
Καὶ μόνον ἀγάπη
Μὲ μᾶς θά γεμισῇ
Τὴν κάθε ψυχῇ!

Ἀνοίγουν τὰ οὐράνια
Στὴν πλάση σκορπιέται
Καινούργια ζωὴ
Στὴν κάθε καρδοῦλα
Ἡ ἐλπίδα γεννιέται
Μὲ θεία κνοή.

Καὶ μόνο θυσία
Θά γίνῃ τ' ἀρνάκι
—Σὰν θεῖος ἄμνος—
Αὐτὸ τὸ καμάρι
Γιὰ κάθε παιδάκι
Θά γίνῃ καίμος.

Τ' ΑΡΝΑΚΙΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Χαρισμένο στὸν Τέλλο Ἄγνα
Τ' ἀρνάκια πού βελάζουν στὶς αἰλές
Τοῦ Πάσχα τίς παραμονές, θλιμμένα,
Τὶς ὥρες πού περνᾶνε σιωπηλές,
Μονάχα καθὼς τᾶχουν ἀρνημένα,

Μὲ κόπο ὡς μασουλᾶνε στὴ γωνιά,
Καὶ ἀπλανῆ, ἀθῶα, καθὼς τηράζουν,
Ἐνῶ τραβοῦν, νὰ κόψουν τὴ θηλιά.
Φαρεῖς τὸ Σταυρωμένο πὸς κοιτάζουν.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Ζυχέλ, του είπε ο θεός του μαλακά! ποιά είναι, παιδί μου, το νησάκι του Καμύλκ;

— Μά... στο σημείο όπου πλάτος και μήκος συναντώνται.
— Βρές το!

Ο Ζυχέλ δέν εξήγησε εξηγήσεις. Από την παραχή και των δυο εκκρίνων, κατάλαβε τί είχε συμβεί. Και παίρνοντας το διαβήτη, με χέρι που δέν έτρεμε καθόλου, ακούμπησε την άκρη του στην άρχή του πεντηκοστού πέμπτου μεσημβρινού, από το βορρά, κι άρχισε να τον διαγράφει κατεβαίνοντας.

— Λέγε από πού περνάει! πρόσταξε ο καπετάν' Αντιφέρ.

— Μάλιστα, θείε μου.

Κι άρχισε:

— Γή Φραγκίσκου - Ίωσηφ στη Βίρεια Θάλασσα...

— Καλά.

— Θάλασσα του Βέρεντε.

— Καλά.

— Νέα Ζέμλα.

— Παρακάτω.

— Θάλασσα του Καρά... Άσιατική Ρωσία... Αικατερινούπολη... Αίμνη Άράλη... Τουρκεστάν, Κίβζ.

— Φιάσαμε;

— Κοντεύουμε... Περσία, Χεράτ... Έπειτα Μασκάτη, στη νοτιοανατολική άκρη της Άραβίας.

Φιάσαμε!

— Μασκάτη; φώναξε ο Άντιφέρ σκόδοντας στο χάρτη.

Πραγματικώς, ή δικταύρωση του πεντηκοστού πέμπτου μεσημβρινού και του είκοστού τετάρτου παραλλήλου γινόταν στη χώρα του Ίμάν της Μασκάτης, προς τον κόλπο του Όμάν, αντίκρυ στον Περσικό, που χωρίζει την Άραβία από την Περσία.

— Μασκάτη; έλεγε και ξανάλεγε ο Άντιφέρ.

— Μασκότα; έλεγε κι ο Ζιλδας, που δέν είχε ακούσει καλά.

— Όχι Μασκότα, μαουιέρη! Μασκάτη! ούρλιασε ο φίλος του που ο φίμοι του είχαν σηκωθείς ταυτιά του.

Όπως δήποτε, δέν είχαν ακόμα παρά μια «συντεταγμένη» κατά προσέγγισιν» όπως λένε οι μαθηματικοί, αφού μόνο τις μοίρες έλαβαν υπ' όψιν τους κι όχι και τα λεπτά του τόξου.

— Λοιπόν, Ζυχέλ, είναι στη Μασκάτη;

— Ναι, θείε μου... καμιά εκατοστή χιλιόμετρα πιδ κάτω.

— Δέν μπορείς να προσδιορίσης ακριβέστερα;

— Ναι, θείε μου.

— Έλα λοιπόν, κάμε γρήγορα! Δέν βλέπεις πως ανυπομονώ;

Ο Ζυχέλ ξαναπήρε το διαβήτη, κοίταξε και τα λεπτά του μήκους και του πλάτους, και καθόρθωσε να προσδιορίση τη θέση με τέτοια προσέγγιση, ώστε το λάθος δέν θάταν παρά δυο-τρία χιλιόμετρα.

— Λοιπόν; Λέγε!

— Λοιπόν, θείε μου, ή θέση δέν είναι στη χώρα του Ίμάν της Μασκάτης, αλλά λίγο πιδ ανατολικά, στον κόλπο Όμάν.

— Ω, διάβολε!

— Γιατί «ω διάβολε»; Έκαμε ο Ζιλδας.

— Γιατί έμεις, μάτια μου, γυρεύουμε νησί. Κι άπάντησε ποτέ νησί σε ήπειρο του λόγου σου, πρώην κυβερνήτη της Ωραίας Αμαλίας;... Άς είναι, έμεις από αύριο αρχίζουμε τις ετοιμασίες για το ταξίδι.

— Μάλιστα, θείε μου, είπε ο Ζυχέλ αποφασισμένος να μη φέρη καμιά αντίρρηση.

— Θα ίδουμε αν φεύγη κανένα πλοίο για το Πόρτ-Σαϊδ. Θα με συνοδεύσης, Ζυχέλ.

— Βεβαίωτατα, θείε μου.

— Και σύ, μαουιέρη!

— Έγώ;! φώναξε ο Ζιλδας.

— Ναι, έσύ!

Οι δυο αυτές λέξεις προφέρθηκαν τόσο επίτακτικά, ώστε ο Ζιλδας, θέλοντας και μή, έσκυψε το κεφάλι. Παιός θα παραγορούσε τώρα την καϊμένη την Ένογάτη; Παιός θα της διηγόταν τα ταξίδια της Ωραίας Αμαλίας, για να τη διασκεδάση;... Έ, τί να γίνη, ύπομονή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Το γοργό ταξίδι με τον «Στήρσμαν» από τη Γαλλία στην Άγυπτο.

Την 21 Φεβρουαρίου, το άγγλικό ατμόπλοιο Στήρσμαν (ο Τιμονιέρης) άφησε την προκομαία του Σαιν-Μαλό με την πρωινή καλλιρροια. Ήταν ανθρακωφόρο έννεακοσίων τόννων, από τον λιμένα του Κάρδιφφ, που έκαμε αποκλειστικώς ταξίδια μεταξύ Νιουκάστελ και Πόρτ Σαϊδ. Συνήθως δέν στεκόταν πουθενά. Αδτή τη φορά όμως, μια μικρή άβραρια το ανάγκασε να σταθή στο Σαιν-Μαλό για την επσκευή. Μπορούσε βέβαια να πάη και στο Χερβούργο, με ο πλοίαρχος

έπροτίμησε την πατρίδα του Άντιφέρ για να ιδη, με αυτή την ευκαιρία και κάποιο παλιό του φίλο... Έστερα από σαρανταοχτώ ώρες μόρρεσε να εξακολουθήση το ταξίδι του.

Άλλ' αφού πήρε ως επιβάτες τον κληρονόμο του Καμύλκ-πασά, τον άνεψό του Ζυχέλ και τον άχώριστο φίλο του Ζιλδα.

Θά πητε; γιατί ο Άντιφέρ να προτιμήση εν' άγγλικό ανθρακωφόρο, και να μην πάρη άξαρνα το σιδηρόδρομο; Όταν ταξιδεύη κανένας για να βάλη στο χέρι ένατο εκατομμύρια, δέν λυπάται τα έξοδα.

Άλλ' αυτός ήταν ο παλιός φίλος που ήθελε να ιδη στο Σαιν Μαλό ο πλοίαρχος Σίπ, ο κυβερνήτης του Στήρσμαν. Πήγε να τον επισκεφθή στο σπίτι του. Κι όταν έμαθε πως ετοιμαζόταν ν' αναχωρήση για την Άγυπτο — τί καλή σύμπτωση!

— του έπρότεινε να κάμη το ταξίδι με το βαπόρι του. Δέν το ή ζητησε πολλα για ναύλο και το βαπόρι ήταν καλό, έτρεχε έντεκα κόμβους όταν ή θάλασσα ήταν ήσυχη, κι ήθελε μόνο δεκατρείς ως δεκατέσσερις ήμέρες για να κάμη τα 5,500 μίλλια που χωρίζουν τη Μεγάλη Βρετανία από το μυχό της Μεσογείου. Βέβαια δέν ήταν πολδ κατάλληλο για επιβάτες.

Θλασσινοί όμως σαν τον Άντιφέρ και τους δικούς του, δέν ήταν τόσο απαιτητικοί. Θα είχαν την καμπίνα τους, το φρηγτό τους και την κάποιια τους περιποίηση. Και, το σπουδαιότερο, θα έκαναν το ταξίδι κατ' εύθειαν.

Έτσι ή πρόταση έγινε δεκτή, και τώρα μέσα στον Στήρσμαν, που άφησε κιόλα πίσω του το άκρωτήριο Φρεχέλ, βρίσκονται ο καπετάν' Αντιφέρ, ο άνιψιός του κι ο Ζιλδας Τρεγκομαίν, έφοδιασμένοι με άρκετα χρυσά νομίσματα, που ο μαουιέρης τα φορεί στη μέση του μέσα σε μια πέτσινη ζώνη, με ένα λαμπρό χρονόμετρο, με ένα καλό εξάντα, με ένα «Έγχειρίδιο» χρήσιμο για τις μέλλουσες παρατηρήσεις τους κι ακόμα με μια άξίνα κι ένα λοστό, για να σκάψουν στο νησάκι, όπου θα ίδουν το διπλό Κάπα, και να ξεχώσουν το θησαυρό.

Ήταν γερδοκαράκι ο Στήρσμαν, είχε καλό καπετάνιο κι άξιο πλήρωμα από δυο μηχανικούς, τέσσερις θερμαστές και καμιά δεκαριά ναύτες. Η Ένογάτη το έβλεπε από το πιδ ψηλό παράθυρο του σπιτιού της, ως τη στιγμή που τα ξάρτια του χάθηκαν στον όριζοντα. Και κατέθηκε για να περιμένη το γυρισμό. Την είχαν βεβαιώσει πως ή άπουσία των άγαπημένων της δέν θα διαρκούσε

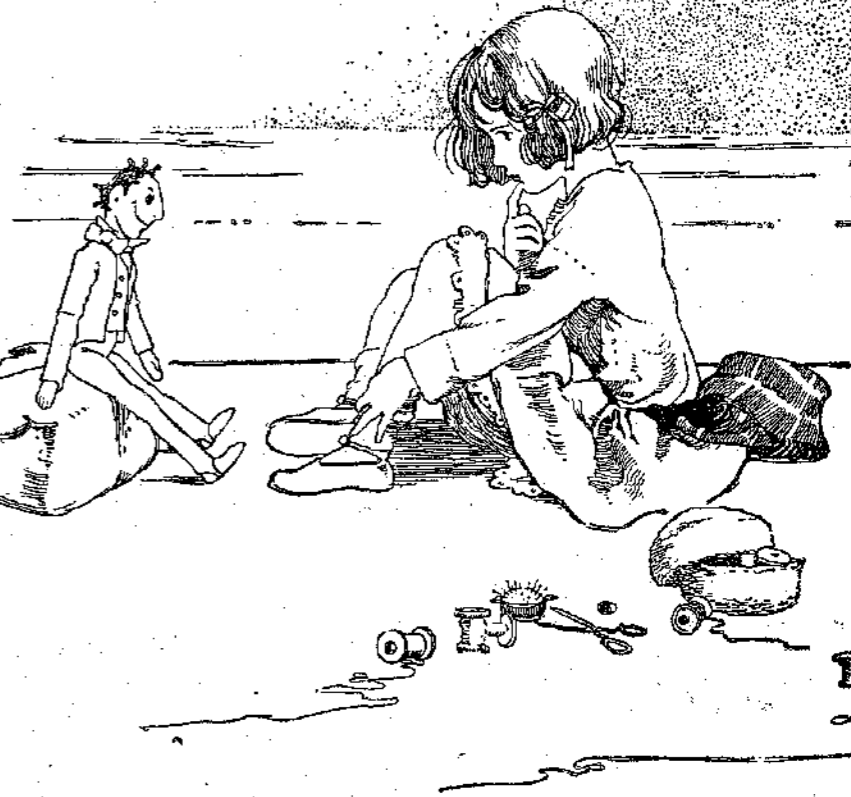
ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Χάσηκα πολδ που τον είδα. Μου έφερε μια «Κιβωτό του Νώε» γεμάτη ζώα λογής-λογής για να παίξουν τα παιδιά μου (κι' εγώ, έννοείται, μαζί τους). Έπειτα μάς διηγήθηκε το τελευταίο του ταξίδι. Κι' ήταν κάτι έξοχο!

Πήγε, φαντασθήτε, στην Άφρική ή στις Ίνδιες. Δέν θυμούμαι τώρα καλά, θα ρωτήσω ύστερα τη μαμιά να μου πη που ακριβώς πήγε' όπως

δήποτε, ήταν σ' ένα τόπο που είχε μαύρους ή μελανούς ανθρώπους και θηρία. Έίχε και τίγρεις. Κι' ο θεός μου σκότωσε πολλές.

Σήμερα λοιπόν το πρωί, καθώς έντυνα τα παιδιά μου και πολεμούσα να ξεμπερδέψω τα μαλλιά της Ροζίνας, είπα:

— Τρουμερές αυτές οι τίγρεις! Τρώνε τα πάντα. Και ζαρκάδια, κι' ανθρώπους, ακόμα κι' έλέφαντες.

(Άκολουθεί) ΓΡ. ΣΕΠΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν ξέρω τώρα αν μια τίγρη μπορεί να φάει ένα δάσκαλο έλεφαντα. Είναι τόσο μεγάλος! Ο θεός μου όμως ήταν πάνω σ' έλεφαντα όταν μια τίγρη όρμησε άξαφνα να τον φάει. Κι' υποθέτω πως, πριν τη σκοτώσει ο θεός μου με το τουφέκι του, θα έφαγε λίγους... έλεφαντα.

— Οι τίγρεις, είπα ακόμα, είναι πιο άγριες από τα λιοντάρια. Τη νύκτα, στο δάσος, ουρλιάζουν τρομακτικά. Κι' όμως υπάρχουν γενναίοι άνθρωποι που τις κυνηγούν.

Κατά τύχη, λέγοντας αυτά, κοίταξα τον εύθυμο Λουδοβίκο. Χαμογέλουσε πιο πολύ απ' το συνηθισμένο. Και είπε:

— Έγώ θέλω να πάω να κυνηγήσω τίγρεις!

Δεν άπόρησα και τόσο γι' αυτό το λόγο, γιατί ήξερα πως ο Λουδοβίκος μου είναι γενναίος. Τελευταία μάλιστα του άγόρασα κι' ένα τουφέκι που το χάρηκε πολύ. Κοιμάται μαζί του. Και φυσικά, θά'θελε να του δοθεί ευκαιρία για να το μεταχειρισθώ.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ· Γ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΣΧΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες ξαναγουρίζω πάντα στα παιδικά μου χρόνια. Και θυμάμαι τις θάυμασιες εκείνες γιορτές που χαίρομαι στην πατρίδα μου, όταν ήμουν μικρό άμέριμνο παιδί κι' είχα τους καλούς μου γονείς να με φροντίζουν και να μ' οδηγούν σε όλα. Φυσικά και στην εκκλησία ή στα «θρησκευτικά μου καθήκοντα»... Όσο ήταν χειμώνας, ή μητέρα μου μ' έπαιρνε μαζί της στον Άη-Γιάννη ή στη Φανερωμένη, τις γειτονικές μας εκκλησίες, που λειτουργούσαν κάπως άργά—άπό τις όκτω ή μία, από τις έννιά ή άλλη. Μά όταν έμπαινε ή άνοιξη, που μπορούσα να ζυπνώ και να βγαίνω πιο πρώτ, ο πατέρας μου μ' έπαιρνε στην 'Επισκοπιανή ή στον Άγιο Χαράλαμπο, έξοχικές εκκλησίες αυτές, σ' ένα ώρατο παραθαλάσσιο προάστειο, που λειτουργούσαν από τις έπτά. Μετά τη λειτουργία, κάναμε κι' έναν περίπατο στους Κήπους και γυρίζαμε λιγάκι κουρασμένοι μά πολύ εύχαριστημένοι κι' οι δύο.

Ω, ήταν τόσο όμορφα! Η άνοιξη είχε στολισμένες τις πρασινάδες με μαργαρίτες άσπρες και κίτρινες, με όλοκόκκινες παπαρούνες και μ' άλλα γαλάζια ή μαβιά άγριολούλουδα. Τι πολύχρωμο το χαλί που άπλωνόταν στα χωράφια! Το έβλεπα κι' από την άνοιχτή πόρτα της εκκλησίας, καθώς άκουγα τα ψαλμικά, τις εδύχες και τα ευαγγέλια. Τα ευαγγέλια προπάντων μ' άρεσαν πολύ. Είναι τόσο ποιητικά αυτά που λένε πριν και μετά το Πάσχα! Πρώτα των Βαΐων—και συνήθως απ' αυτή την Κυριακή άρχίζα να πηγαίνω στις έξοχικές εκκλησίες—έπειτα της 'Ανάστασης, έπειτα του Θωμά, των Μυροφόρων, της Σιμωναίτιδος... Ο πα-

πά-Λογοθέτης, έφημέριος στον Άη Χαράλαμπο, πολύ γραμματισμένος, τά έλεγε θαυμάσια. Κι' όχι ψαλλά με μπάσσα και σικόντα, όπως σ' άλλες εκκλησίες· αλλά διαδαστά, καθαρά, σταράτα, λέξη προς λέξη, και μ' έκφραση, με τόνο ώστε να καταλαβαίνω το νόημα κι' ό άγράμματος. Κι' άλήθεια, στις εκκλησίες εκείνες το περισσότερο πήγαιναν άπλοί, ταπεινοί άνθρωποι του λαού—ψαράδες, βαρκάρηδες, κηπουροί, μυλωνάδες. Και σόδκανε χαρά να τους βλέπης ντυμένους κυριακάτικα, να κούνε με τόση ειλάδεια και με τόση προσοχή τα λόγια του Κυρίου...

Τη Μεγάλη όμως 'Εβδομάδα και το Πάσχα, όλη-όλη μου ή «εκκλησία» ήταν, την Κυριακή το πρώτ, ή 'Ανάσταση που γινόταν στο ύπαιθρο, και κατόπι ή λειτουργία: Δεύτε φάος, Χριστός 'Ανάστη, 'Εν άρχη ήν ο λόγος και καθέξης, Δέν μ' έβγαζαν έξω βράδυ, κι' ούτε στα Νυμφία με πήγαιναν, ούτε στην 'Ακολουθία των Παθών, ούτε στη λιτανεία του 'Επιταφίου, που μόνο την πένθιμη μουσική της άκουγα από μακριά, αν τύχαινε να ζυπνήσω τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής. 'Ετσι δέν ήξερα καλά τί προηγέθηκε απ' την 'Ανάσταση. Μόνο, από την Κυριακή των Βαΐων, πως ο Χριστός μπήκε θριαμβευτικά στα 'Ιεροσόλυμα. Άλλά τί έκαμε κεί, τί τον έκαμαν, άκρες μέσες: Κάποιος Μυστικός Δείπνος, κάποιος σταυρικός Θάνατος, κάποιος Ταφή σε καινό μνημείο... Τι να ήταν αυτά; Πώς να είχα γίνει; Μόλις είχα μια ιδέα.

Κι' άξαφνα... τα έμαθα όλα! Είχα μεγαλώσει, φαίνεται, εκείνο το χρόνο, κι' οι γονείς μου με πήραν μαζί τους παντού. 'Ετσι άκουσα και τα φοβερά εκείνα ευαγγέλια της Μεγάλης Πέμπτης και της Μεγάλης Παρασκευής, και το Σήμερον κρημάται!.. Είδα και το Χριστό με τα άγκαθένιο του στεφάνι στο μαύρο σταυρό, ένα

μεγάλο Χριστό σαν άληθινό... 'Επειτα τον είδα και νεκρό, ζαλωμένο στον χρυσό 'Επιτάφιο (κι' ο Χριστός του 'Επιταφίου στη Ζάκυνθο δέν είναι κεντημένος σε πανί, είναι ζωγραφισμένος σε ξύλο, σαν εικόνα περικοιμένη, όπως κι' ο 'Εσταυρωμένος). Και θυμομαι ακόμα τί άλλοιώτικη έντύπωση, τί μεγαλύτερη χαρά μου έκαμε το Πάσχα στην εκκλησία, την πρώτη φορά, άφοδ είχ' άκούσει πιά κι' ιδεί και μάθει όλα τα προηγούμενα. Μπορώ να πώ πως αυτό ήταν το πρώτο μου Πάσχα.

Γιατί όλη τη Μεγάλη 'Εβδομάδα την είχα περάσει με το πένθος, με τη λύπη των Παθών. Είχα παρακολουθήσει το Χριστό στο μαρτύριό του, στην άγωνία του, στο θάνατό του, είχ' άκούσει και τη Διαθήκη του, είχα παρακαθήσει και στο Μυστικό Δείπνο, είχ' άκολουθήσει και την έκφορά του, κλαίγοντας μαζί με τη Θλιμμένη Μητέρα, που κι' αυτή άκολουθούσε ζωγραφιστή σε μια μεγάλη εικόνα σαν άληθινή: ο γλυκύ μου δαο, γλυκύτατόν μου τέκνον... Γι' αυτό το Χριστός 'Ανάστη μου έκαμε ύστερα τόση χαρά, τόση άγαλλίαση· γι' αυτό μου φάνηκε σά μιάν υπέρτατη ίκανοποίηση, σά μια νίκη, σαν ένας θρίαμβος. 'Εκείνος που φόρεσε για έμπαιγμό ψεύτικη παρφύρα, 'Εκείνος που ποτίσθηκε χολή και ξύδι, και μαστιγώθηκε, και καρφώθηκε σε ξύλο, και πέθανε μαρτυρικά, σαν άνθρωπος, έδινε ζωντανός από τον τάφο κι' ανέβαινε στον ούρανο σό Θεός!

'Ετσι έπρεπε να είναι. Για να μου δώση τόση χαρά ή 'Ανάσταση, έπρεπε να προηγηθώ το Πάθος για να μου κάμη τόση έντύπωση το Πάσχα, έπρεπε να γνωρίσω τη Μεγάλη 'Εβδομάδα. Μαθαίνοντας δσα έμαθα εκείνο το χρόνο, μάθαινα τη ζωή, που ως τότε ήμουν πολύ μικρός για να την ξέρω, άφοδ οι γονείς που με φρόντιζαν και μ' οδηγούσαν, δέν με πήγαιναν παρά στις χαρούμενες κυριακάτικες λειτουργίες και με προφύλαγαν απ' τα λυπητερά που δέν ήταν ακόμα για μένα. 'Ετσι και στη ζωή: Τη χαρά, την άληθινή χαρά, την κατακτούμε ύστερ' από άγώνα και άγωνία. 'Εστερ' από κόπο και λύπη. Πριν από κάθε μας Πάσχα πρέπει να περάσουμε μια Μεγάλη 'Εβδομάδα.

Ω, αυτό το ξέρετε και σεις από τώρα. Μήπως την εβδομάδα των διαγωνισμών του σχολείου, που προηγείται από τη νίκη και τη χαρά του άριστου, δέν την όνομάζετε... Μεγάλη 'Εβδομάδα; Γελάτε, έ:... Και του χρόνου!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
9 'Ιουνίου

Κύριον Τζών-Σμιθ

Κύριε: Έλαβον την ήμετέραν από Της τρέχοντος. Συμφώνως προς τας υπό του γραμματέως σας διαδιδασθείας προς έμέ διαταγάς σας, άναχωρώ την προσοχή Παρασκευήν, διά να παραθερίσω εις Άδκ-Γουίλλω.

Διατελώ ήμετέρα (Μίςς) Γερονού 'Αμποι

Άδκ-Γουίλλω

3 Αβγούστου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Έχουν περάσει σχεδόν δυο μήνες που δέν σας έγραψα κι' αυτό δέν ήταν ευγενικό από μέρους μου, το ξέρω, αλλά αυτό το καλοκαίρι δέν σας άγαπούσα καθόλου—βλέπετε είμαι ελιγκρινής!

Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μου έκόσισε, που άναγκάστικα να παραιτηθώ από την ιδέα, πως θα περνούσα το καλοκαίρι στην κατασκήνωση των Μάκ-Μπράϊδ. Ξέρω βέβαια πως είσθε ο κηδεμών μου και πως πρέπει να δπακούω σε κάθε σας έπιθυμία όποιαδήποτε κι' αν είναι, αλλά σ' αυτή την περίσταση δέν μπορούσα να καταλάβω για ποιο λόγο δέν μ' άφήσατε να πάω. Ήταν τόσο όλοφάνερο πως ήταν το πιο εύχριστο και ωφέλιμο πράγμα που μπορούσε να μου τύχη. Έάν ήμουν έγώ ο Μπάρμπα-Μακροπόδης και σεις ή Γιούντη θα σας έλεγα: «Γρέξε, παιδάκι μου, να διασκεδάσης με την εύχη του Χριστού και τη δική μου» φρόντισε να γνωρίσης καινούργιους ανθρώπους και να μάθης καινούργια πράγματα. Ζήσε έξω στην έξοχή για να δυναμώσης και να είσαι γερή και ξεκούραστη για τη βαρεία μελέτη που σε περιμένει».

Μά που ένα τέτοιο πράγμα! 'Ισως δυο λέξεις από τον γραμματέα σας που με πρόσταζαν να πάω στο Άδκ-Γουίλλω.

Αυτό που με προσβάλλει είναι το άπρόσωπο από τις διαταγές σας. Μου φαίνεται πως αν αισθανόσαστε έστω και στο έλάχιστο έσεις για μένα εκείνο που αισθάνομαι έγώ για σας, θα μου στέλνατε τότε-πότε δυο γραμμές χαραγμένες από το δικό σας χέρι αντί για εκείνες τις άπαισιες σημειώσεις του γραμματέως σας, που είναι κιόλας γραμμένες με τη γραφομη-

χανή. Έάν ήξερα πως μ' άγαπάτε έστω και τοσοδούλι και γώ δέν ξέρω τί δέν θα μπορούσα να κάνω για να σας εύχαριστήσω.

Ξέρω πως ύποσχέθηκα να γράψω μεγάλα και ώρατα γράμματα, γεμάτα με λεπτομέρειες για τη ζωή μου και για τις σπουδές μου, χωρίς να περιμένω ποτέ άπάντηση· σεις κρατείτε την δική σας την ύπόσχεση— με σπουδάζετε—και φαντάζομαι πως θα έχετε την ιδέα ότι έγώ δέν κρατώ την δική μου.

Άλλά, αγαπητέ μου Μπάρμπα, ή ύπόσχεση που σας έδωσα είναι πολύ βαρεία για μένα. Στάλλήθεια είναι βαρεία. Είμαι τόσο άπελπιστικά μονάχη μου. Σεις είσθε ο μόνος άνθρωπος που έχω ναγαπώ και δέν είσθε παρά μια σκιά. Δέν είσθε για μένα παρ' ένας φανταστικός άνθρωπος που έγώ τον έχω πλάσει μοναχή μου

«Μια κότα μας έβγαλε, από δεκαπέντε αυγά, μόνο τρία πουλάκια» (Σελ. 222, στ. β')

δταν λαβαίνω γράμματα της Σάλλης που μου λένε τί ώρατα που διασκεδάζουν στην κατασκήνωση.

Άς είναι, άς ρίξουμε τον πέπλο της λήθης πάνω απ' τα περασμένα κι' άς άρχίσουμε ξανά απ' την άρχή.

Τούτο το καλοκαίρι δέν έκανα άλλη δουλειά παρά να γράψω. Τέλειωσα τέσσερα μικρά διηγήματα και τα έστειλα σε τέσσερα διαφορετικά περιοδικά. Καθώς βλέπετε βάζω τα δυνατά μου για να γίνω συγγραφέας. Το γραφείο μου το έχω έγκαταστήσει σε μια γωνιά της σοφίτας όπου συνειθίζε να παίζη ο Μάξτερ Τζέρεδης τις βροχερές ήμέρες που δέν μπορούσε να βγη έξω. Είναι μια δροσερή κι' εύθερη γωνιά με δυο φεγγίτες. 'Επάνω τους ρίχνει τη σκιά της μια σφενταμιά όπου ζη μια δλόκληρη οίκογένεια από σκυόβρους, σε μια κουφάλα του δέντρου.

Θά σας γράψω ένα ώραότερο γράμμα σε λίγες μέρες και θα σας πώ κι' όλα τα νέα του κήματος.

Πρέπει να βρέξη, όλος ο τόπος διψάει.

Δική σας όπως πάντα Γιούντη

10 Αβγούστου

Κύριον Μπάρμπα Μακροπόδη

Κύριε: Σας άπευθώνω την παρούσαν από τη δεύτερη διακλάδωση μιας λιτσάς που βρίσκεται κοντά στη ρεμματά του λιβαδιού. Ένας βάτραχος κροάζει από κάτω.

Ένας ζιτίτικος τραγουδάει από πάνω από το κεφάλι μου και δυο μικρές ακρίδες πηδούν επάνω-κάτω στον κορμό του δέντρου. Βρίσκομαι έδω τώρα και μια ώρα. Είναι μια θέση πολύ βολική για μάλιστα όταν της έχει βάλει για ταπεινότητα δυο μαλακά μαξιλάρια του καναπέ. 'Ανάθηκα έφοδιασμένη με χαρτί και μολύδι με το σκοπό να γράψω ένα άθάνατο διήγημα, αλλά συγχίστηκα πολύ με την ήρωίδα μου. Δέν τα καταφέρνω να την παίσω να φερθή, όπως το θέλω έγώ. Γι' αυτό προσωρινά την έγκατέλειψα και γράψω σε σας. (Αυτό βέβαια δέν θα μου φέρη και μεγάλη άνακούφιση, γιατί ούτε και σας μπορώ να καταφέρνω φερθήτε όπως θέλω έγώ).

Έάν βρίσκεστε σ' αυτή την άπαισία Νέα 'Υόρκη ή ήθελα να μπορούσα να σας έστειλα λίγη απ' αυτή την πεντάμορφη, την τόσο ξεκουραστική θέα που άπλώνεται κάτω απ' τα πόδια μου. Η έξοχή είναι άληθινός παράδεισος μετά την βροχή.

Σ' όλο το διάστημα απ' αυτές τις ήμέρες που έβρεχε είχα κλειστεί στη

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

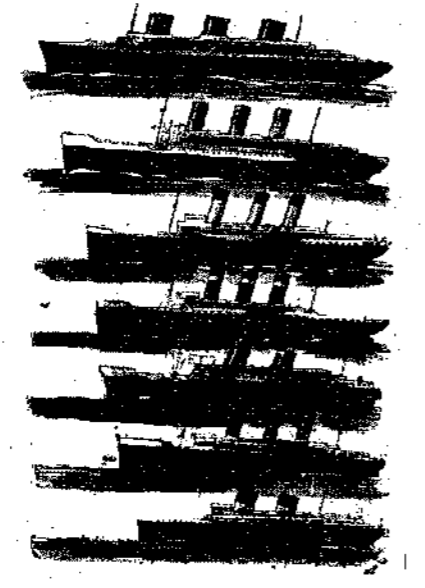
«Η Βασίλισσα Μαίρη» το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο του κόσμου, έκανε την περασμένη βδομάδα το πρώτο του ταξίδι, όχι το ταξίδι στην 'Αμερική βέβαια, γιατί δεν είναι ακόμη έντελως έτοιμο και χρειάζεται πολλά ακόμη να τελειώσει έσωτερικώς, αλλά το ταξίδι του από τα ναυπηγεία του Κλάιτ, στο Σούθμπτον, όπου θα το δώσουν το τελευταίο χέρι για να είναι έτοιμο το Μάιο και να μπορέσει να κάνει το πρώτο του ταξίδι.

Δεν έχει περάσει ακόμη ένας χρόνος που πέρασε για πρώτη φορά τόν 'Ατλαντικό το μεγαλύτερο Γαλλικό υπερωκεάνειο ή «Νορμανδία» και τώρα ή «Βασίλισσα Μαίρη» σκοπεύει να της πάρη τα πρωτεία και στην ταχύτητα και στην πολυτέλεια. Γιατί, όπως ξέρετε, υπάρχει μεγάλος συναγωνισμός ανάμεσα στα διάφορα υπερωκεάνεια που κάνουν το ταξίδι μεταξύ Ευρώπης και 'Αμερικής, ποιο θα πάρη την περίφημη «κυανή ταινία» του 'Ατλαντικού, δηλαδή ποιο θα κάνει τη διαδρομή στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο την «κυανή ταινία» την κατείχαν τα δυο υπερωκεάνεια της αγγλικής ατμοπλοϊκής εταιρείας Κιούναρ Λάιν, ή «Μπερεγκάρια» και ή «'Ακουιτάνια» και κανένα άλλο πλοίο δεν κατόρθωσε να τους πάρη το ρεκόρ. Το 1912 ο 'Ιττανικός, κάνοντας το πρώτο του ταξίδι στον 'Ατλαντικό θέλησε να πάρη την κυανή ταινία και για να κάνει γρηγορώτερα τη διαδρομή, πέρασε από απηγορευμένη ζώνη, σ' ένα σημείο απ' όπου κατεβαίνουν οι ογκόπαγοι του Βορείου Πόλου. Η απρονοησία αυτή ήταν καταστρεπτική. Το υπερωκεάνειο συγκρούστηκε μ' έναν ογκόπαγο και βυθίστηκε μέσα σε λίγες ώρες. Χιλιάδες άνθρωποι επνίγησαν και περιουσίες εκατομμυρίων έχάθησαν τότε.

Μετά τον πόλεμο όλα τα κράτη άρχισαν να ναυπηγοούν υπερωκεάνεια το ένα μετά το άλλο. Η 'Αμερική ναυπήγησε το «Λεβιάθαν» που το έκτόπισμά του ήταν 59,957 τόννων και το μήκος του από την πλώρη ως την πρύμη 276 μέτρα. Το «Λεβιάθαν» έκανε καταπληκτική έντύπωση όταν ναυπηγήθηκε γιατί η διαφορά του με το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο της εποχής εκείνης, με την

«Μπερεγκάρια» ήταν κολοσσιαία. Το έκτόπισμά του ήταν κατά 7,700 τόννους μεγαλύτερο από εκείνης και το μήκος του κατά όκτώ μέτρα μακρύτερο. Έτσι ή 'Αγγλία φιλοτιμήθηκε και ναυπήγησε σχεδόν άμέσως μετά το «Λεβιάθαν» το υπερωκεάνειο «Ματζέστικ» που είχε μήκος 278 μέτρα αλλά το έκτόπισμά του ήταν μόνον 56,000 τόννων. Ωστόσο κανένα από τα υπερωκεάνεια αυτά δεν κατόρθωσε να καταρρίψη το ρεκόρ της «Μπερεγκάριας» και μόνον όταν ναυπηγήθηκε κατά το 1930 ή «Βρέμη»

Τα μεγαλύτερα υπερωκεάνεια του κόσμου: Νορμανδία (γαλλικό), Βασίλισσα Μαίρη (αγγλικό), Ματζέστικ (αγγλικό), Λεβιάθαν (αμερικανικό), Βρέμη (γερμανικό), Μπερεγκάρια (αγγλικό), Ρέξ (ιταλικό).

ήρθε ή κυανή ταινία σε γερμανικά χέρια. Μολταύτα ή «Βρέμη», καθώς και ή διδυμη αδελφή της ή «Ευρώπη», δεν ήταν μεγαλύτερα από το «Λεβιάθαν» και το «Ματζέστικ» γιατί το μήκος τους ήταν μόνο 273 μέτρα και το έκτόπισμά τους 51,656 τόννοι. Ήταν όμως πλοία ταχύτατα, με όλες τις σύγχρονες ανέσεις, με έντελως μοντέρνα κατασκευή και έτσι κατόρθωσαν να διασχίσουν τόν 'Ωκεανό μέσα σε διάστημα τεσεράμισι ημερών ενώ τα μικρότερα υπερωκεάνεια χρειάζονταν έξι και επτά ήμερες για να τόν διασχίσουν. Έτσι-ρα από δυο χρόνια οι 'Ιταλοί ναυπήγησαν το υπερωκεάνειο «Ρέξ», το πλοίο που δεν ζαλλίζει, γιατί χάρη σε κάτι ιδιαίτερα μηχανήματα που έχουν εγκαταστήσει στο κύτος του, οδηγώποτε τρικύμια και αν κάνει έξω, το έσωτερικό του πλοίου κρατάει

πάντοτε την οριζόντιά του θέση. Το πλοίο αυτό ήταν το σχετικώς μικρότερο απ' όλα γιατί είχε μήκος μόνον 265 μέτρα και έκτόπισμα 50000 τόννων. Είναι πολυτελέστερο απ' όλα τα υπερωκεάνεια που είχαν ναυπηγηθεί ως τότε και πέρασε τόν 'Ατλαντικό σε διάστημα μικρότερο από τη «Βρέμη», αλλά επειδή πήγε από άλλο δρόμο, δεν τόν αναγνωρίστηκε.

Τέλος πέρου ή Γαλλία, που δεν ήθελε να υστερήσει από τα άλλα κράτη έναυπήγησε το υπερωκεάνειο κολοσσό τη «Νορμανδία», το μεγαλύτερο απ' όλα τα πλοία του κόσμου. Το μήκος του είναι 314 μέτρα και το έκτόπισμά του 70,000 τόννοι ή δέ έσωτερική του πολυτέλεια απεριγραπτή. Έκτός από τα γήπεδα τού τένις και τών άλλων αθλητικών παιχνιδιών, από τις κολυμβητικές δεξαμενές και τις αίθουσες συναυλιών και κινηματογράφου έχει και ένα σωστό πάρκο επάνω στο κατάστρωμά της και ένα μοναδικό ιχθυοτροφείο, υποκαταστήματα από τούς μεγαλύτερους παριζιάνικους οίκους της πόδας όπου μπορεί κανείς να βρή και να αγοράσει ό, τι θέλει. Με το πρώτο υπερωκεάνειο ταξίδι της ή «Νορμανδία» έπηρε το τρόπο από τήν «Βρέμη» και κατέχει ίσαμε τώρα την «κυανή ταινία». Τώρα ή «Βασίλισσα Μαίρη» απειλεί πως θα τόν πάρη αυτή με τη σειρά της. Τόν Μάιο θα ιδούμε αν θα πραγματοποιηθή ή έλλπίδα αυτή τών 'Αγγλων.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Στη Νέα Υερσέη της 'Αμερικής, ύστερ' από πολλές έκνευριστικές αναβολές, «έξετελέσθη» επτέλους ο διαβόητος ληστής Χάουπτιν. Η «έκτέλεσις» του έγινε με ήλεκτρισμό. Τού ξύρισαν τόν κεφάλι, τόν εκάθισαν σε μια ειδική καρέκλα, έδεσαν στα μπράτσα του τούς ήλεκτρικούς άγωγούς και, πατώντας τρεις φορές ένα κουμπί, έκαμαν να περάσει από τόν σώμα του κατάδικου τόν ήλεκτρικό ρεύμα που τόν έκεραύνωσε με τήν πρώτη.

Η «έκτέλεσις» αυτή, που με τόσο ενδιαφέρον τήν παρακολούθησε όλος ο κόσμος, έδωσε, άφορμή σ' αυτή τη διαπίστωση: 'Απ' όλους τούς τρόπους που βρήκαν οι άνθρωποι για να θανατώνουν τούς κακούργους, ο σκληρότερος, ο βαρβαρότερος είναι αυτή ή ήλεκτρική καρέκλα. Έκείνο μέλι-στα τόν ξύρισμα τού κεφαλιού — ή φρίκη!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ

Τή μαμά μου αγαπώ
Κανένος δεν θά τόν πώ,
Τόν μαμά μου τόν λατρεύω
Κι' όπως πάντα τόν γυρεύω,
Γιατί σε ταξείδι λείπει
Και μās προξενεί τή 'λύκη

Τή μαμά μου άνησυχώ
Όταν πάω και κτυκώ,
Και για να με φοβερίσει
Τόν μαμά μου μου θυμίζει,
Νάτος δεχεται κοντά μās,
Και μās φέρνει τήν χαρά μās.
Σεληνιώτικος Βράχος (Γ)

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΥΛΗΜΟΥ

Τήν ώρα που πάω να ξεπλωθώ στο μικρό μου γραβάκι, σε θυμούμαι πάντα, καλέ μου αδελφούλη.
Δεν ξέρω κι' εγώ πως τόν δωμάτιο μου φαίνεται σκοτεινό. Οι Τιτάνες όλοι προβάλλουν απ' τις κατάμαυρες γωνίες για να με πνίσουν.

Ό! καλέ μου αδελφέ, σάν πλησιάζει αυτή ή ώρα μαύρησαι πάντα στο νοή. Σ' αναζητώ, αλλά που...
Θυμάσαι τις ώρες που κουβεντούλες μās, τόν παιδάτικα όνειρά μās; Θυμάσαι ακόμη τόν προσπαθούσε, βασανίζοντας τόν μικρό σου μυαλούδάκι, να μόν λύσει όλες τις πρώτες, τις παιδικές μου άπορίες;

Και όλα αυτά άσπουν να μās πάρη ο γλυκός Μορφέας θεομά στην άγκαλιά του...

Ενώ τώρα!!...
Κύριος τού Νεάναιγκ (Γ)

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Είχε άγωνιστεί ο άνθρωπος ο δυνατός μ' άνίκητος. Είχε δουλέψει χρόνια στην ξενιτιά, απ' τα χέρια του πέρασε κάθε σκληρή κι' έπιπονη δουλειά. Είχαν ροζιάσει τόν δάχτυλά του κι' είχε λυγίσει ή μέση του σε' άβάσταχα βάρη που σήκωνε.

Μά κάποτε άναμείφθηκαν οι κόποι του. Έγινε άόσιμος και βοήθησε στην εύχάριστη θέση να νοιώσει πως δεν είχε πιά ανάγκη να κοπιήσει για να ζήσει. Και τότε θυμήθηκε τή μικρή του πατρίδα. Είπ' αλήθεια πως τήν είχε σχεδόν ξεχάσει, δεν μπορούσε να τή φέρη μπρός στα μάτια του έτσι, όπως τήν είδε για στερνή φορά, τή μέρα που άμρούσταχο κι' άγένειο παλληκάρι τήν άποχαιρέτησε, φεύγοντας μακριά της, πολύ μακριά, για τήν κλανότερα τήν ξενιτιά.

Χρόνια τώρα μέσ' στους μαύρους κηπούς τόν εργοστασίον είχε λησμονήσει τόν γαλάζιο τόν νησί με τόν καθάριο και ξέστερο ήλιολοσμένο ούρανό.

Τα μέγαρά, τόν πανύψηλα κι' έπιβλητικά τόν κρέβανε τόν λευκό κισσοπλεγμένο τόν σατάκι με τόν μικρό κεφάλι. Μά τώρα, μά άτέλειστη λαχτάρα τού έζωσε τήν ψυχή. Νά τόν ξαναδώ όλα αυτά, όλ' αυτά και πρώτα-πρώτα τή γλυκιά του μανούλα, τή γριά, τήν άπροστάτευτη που χρόνια τώρα ζούσε στή μοναξιά της, με τή δικιά του τήν προσμονή.

Και κίνησε μια μέρα για τήν πατρίδα. Η ψυχή του, ψυχή σκληρωμένη απ' τή δουλειά τήν καθημερινή, μά έντελώς άγνη κατά βάθος σιωπηλός άδιάσκα στή σκέψη, πως θά ξανάβλεπε πάλι όλα εκείνα που χρόνια πριν τόν είχε άφήσει,

Δοκίμασε καινούργιες συγκινήσεις. Ένοιωσε πρώτα-πρώτα πως δεν έπαψε νάχη μια καρδιά που τή νόμιζε ως τώρα νεκρωμένη, και μέσα της φολιάζανε χίλια: δυο καινούργια συναισθήματα.

Μιά άγάπη μεγάλη κι' άπεραντη για τή θάλασσα τή γαλανή κι' ερηνική που έγλυψε, τόν πλοίο της, που έπαιρνε κάθε τόσο τόν καλύτερα χρώματα, ίσως για να τού φανή δημοφότερη, να τού ξυπνήσει κοιμισμένες πιά άναμνήσεις, να τού θυμίσει τόν μικρό τόν χρόνιο...

Κι' έβλεπε συχνά στα σύννεφα τών όνειρων παιδάκι τόν έαυτό του, να τρέχη στή θάλασσα, να βουτιέται στο νερό τ' άτέλειωτο.

Και θυμόταν τούς πόθους του. Νάχε ένα καρβάκι κι' άς ήταν μικρούλι, κι' άνοιγόταν στα βαθιά, νάβλεπε τόν κόσμο που ζούσε μακριά απ' τόν ήλιόλουστο νησί του.

Λαχτάρες που τόσο γρήγορα — άλλ-μονο — έκπληρώθηκαν.

Και μια μέρα, ύστερο από ήμερών ταξίδι, άντίκρισε, μικρή λουρίδα στήν άρχή κι' ύστερα όλοένα μεγαλύεσο κι' άραιότερο τόν νησί του. Τόν κόσμο χάρηκε δεν περιγράφεται, τρέμανε τόν πόδια του απ' τή συγκίνηση, όταν κατέβηκε τις σκάλες τού πλοίου και πάτησε τόν πατρικό χώμα. Έτσι κούρθε να σκύψη να φιλήσει τήν άγιασμένη γή. Έτσι κούρθε να τρέξει τ' άγκαλιάσει όλο τόν κόσμο που ήταν συναγμένος στο λιμάνι. Νά χαϊδέσει κάθε τι π' άντίκριζε γνώριμο.

Και πήρε τόν δρόμο τόν πλακοστρωμένο που έβγαζε στο σκατάκι τούς με τόν χαρά παιδίστικη έντελώς. Κάθε τι π' άντίκριζε τού θυμίζει τόν περασμένα χρόνια.

Ναι καλέ! Ένοιωσε τόν έαυτό του να γίνεται όλοένα πιο παιδί. Άγιο και θάτρεχε να σκαρφαλώσει στα ψηλά τόν δέντρα, όπως άλλοτε, αν δεν τόν βίαζε ή σκέψη να βοεθ ή μιάν ώρα άρχιτε-ρα στο σκατάκι του.

Νά τόν δομάκι τόν μικρό, να ή ποταύ-

λα ή έύληνη, ή καγκελλόφρακτη αλλή. — πόσες φορές έβαλε τόν κεφάλι του μέσ' στα κάγκελλα κι' ύστερα δός τόν φωνές και κλάματα όσόντου βγή! — να τόν δλοκάθαρσ χαγιάτι.

— Μητέρα!

— Παιδί μου!

Στις δυο αυτές λέξεις που πρόφερε τ' άγαπημένο γεροντικό στόμα έγινε κάτι άπιστευτο.

Ο άνθρωπος ο δυνατός κι' άνίκητος ένοιωσε τόν ψηλό τόν κορμί τόν δουλεμένο και σκληρά ζημιωμένο να μικραίνει, ένοιωσε τόν έαυτό του να γίνεται παιδί, έγινε πάλι παιδί και ζήτησε τόν χάρη και τόν φίλια τής μητέρας του, και κρύφτηκε στήν άγκαλιά της κι' έκλαψε στον κόρφο της.

Ρέλια [Α]

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΩ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Καθισμένη στο κεζούλι τής βεράντας κοιτάζω πέρα, μακριά, τόν ήλιο που βασιλεύει.

Πόσο αγαπώ τόν ήλιο! πόσο αγαπώ τόν φώς!

Ποτέ δε μόν άρξε τόν σκοτάδι, κι' από μικρή ήθελα πάντα φώς, φώς και ήλιο παντού. Και πόσο τόν ένοιωθα τόν ήλιο! τόν χαϊρομωνα πλέρια, λουζόμωνα μέσα σ' αυτόν, τόν ζοστα, τότε που δεν ήξερα τήν αξία του, που ήμωνα παιδούλα χωρίς έννοιες και λύπες, και στενοχώριες...

Όταν βρισκόμωνα μονάχη, άπλωγα τόν χέρια μου στον ήλιο και τόν κοιτόυσα κατάματα με κλειστά μάτια στήν άρχή, μέσ' απ' τόν βλέφαρά μου, τόν ένοιωθα να μόν ξεσπαίγη τήν έπιδεξιμίδα τούς και τότε έσφαιρικά, τ' άνοιγα γρήγορα-γρήγορα κι' ύστερα πάλι τόν ξανάκλεινα βιαστικά. Αδίκη τή στιγμή, πρόφτανε ο ήλιος ν' άντιφραγγιστή σ' αυτά, να περάσει μέσα τούς και να φτάσει ως στήν ψυχή μου, να τήν ξεκαίληση από ζέστη, τήν ψυχούλα.

Άλλοτε, άνοιγα τόν μάτια μου σιγά σιγά, παιγνιδίζοντας με τις βλεφαρίδες μου που τις πεταλούδικα κι' έβλεπα μικροστά μου, γύρω μου, χρυσές γραμμές να τρελλοπαίζον με στίς ήλιαχτίδες... κι' έθαυμαζόμωνα έπί ώρα όσόντου βαρύνονταν κι' έφευγα γελώντας, χαρούμενη, γεμάτη παντού, μέσα στο σώμα μου, με φώς, με ήλιο, μ' έλλπίδες!

Τόν σκοτάδι ποτέ δε μόν άρξε! Δέν τόν σκαρφαλώσα κι' ούτε τόν συμπαθώ, όμως να τόν ποδοχαιτεί μοναχό του, τάρη που ο ήλιος βασιλεύει... και δεν μπορώ να τόν ξεφύγω... με πνίγει, με πνίγει!... Άνοιγω τόν μάτια μου όλο-νοηχα, να δώ, να δώ, και τόν μόν έγραμμή. ΜΙΑ ήλιαχτίδα, ΜΙΑ μονάχη έλλπίδα, τ' άνοιγω δάκνοηχα και τόν

σκοτάδι μπαίνει σ' αυτά, τὰ γαμίζε και προχωρεί μέσα τους, μέσα μου, Γ-σια στην ψυχή μου, την ξεχειλά από σκοτάδι, τη φουσκώνει από χυρό τήν ψυχούλα μου!...

Και μέσα έτσι, με τὰ μάτια διεσταλμένα κι' ανήσυχα, τὸ στήθος φουσκωμένο, τὸ στόμα μισάνοιχτο, σὲ μιὰ κομμένη, αγωνιώδη, ἀναπνοή... σ' ἔνα λυγρὸ διαρκή... ἐνῶ τὰ μελανιασμένα νύχια μου χώνονται μέσα στις καλάμες.

Και μέσα έτσι... μέσα στὸ ρίγος τοῦ σκοταδιοῦ, με τὰ μάτια δλάνοιχτα νὰ τὸ βλέπω μ' ἀπόγνωση νὰ γίνεται πυκνότερο... ὄλοένα πυκνότερο.

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μυγδαλιά! Νὰ ἔνα δέντρο πὸν συμπῶν πολὺ, ὅταν εἶναι ἀνθισμένο. Εἶτε σὲ κήπο εἶτε σ' ἐροχὴ τὸ ἴδι, μου προξενεῖ πάντα μεγάλη αἰσθητικὴ εὐχαρίστηση και με γαμίζει αἰσιοδοξία και ἐνθουσιασμό. Καὶ δὲ χάνω εὐκαιρία, ὅταν συναντήσω μυγδαλιά, νὰ καθίσω κάτω ἀπ' τὰ ἀνθισμένα της κλαδιά και νὰ ρεμβάσω, παρατηρώντας με τὸ κεφάλι πρὸς τὰπάνω τὰ ὄμοια ροδόχρομα ἀνθη της πὸν φοντάρονται ἀπ' τὸ γαλανὸ τούφανοῦ χρώμα και κλεισιάνωνται ἀπ' τὰ ὄμοια πράσινα της φύλλα.

Κι' εἶναι ἀλήθεια πολὺ ξεκουραστική και μεταρρωτική γιὰ τὴν ἀνθρωπινὴ ψυχή μιὰ μικρὴ ἀνάπαυση, ἕνας ἀλιγώροος ρεμβασμός, κάτω ἀπὸ μιὰν ἀνθισμένη μυγδαλιά. Τὸ χρώμα ἀπὸ τ' ἀνθη της, σὰν ἀπαλὰ κι' εὐχάριστα πὸν εἶναι, ἐπιδρᾷ μαλακὰ τὴν ψυχή σου, και τὸ ἄρωμα πὸν βγαίνει ἀπ' τὸ δέντρο εὐχαριστεῖ τὴν ὄσφρηση, ἐνῶ ὁ βόμβος ἀπὸ τὶς μέλισσες πὸν κατακλύζουν τ' ἀνθη γιὰ νὰ ζητήσουν τὴ γύρη, ἐρεθίζει ἐλαφρὰ κι' εὐχάριστα τ' αὐτιά σου.

Ἐκεὶ ἀπὸ κάτω καταλαβαίνεις τὴν ἀπλή, τὴν ὄχι ἐξεζητημένη ὀρειότητα τῆς φύσης και σοῦ δίνεται εὐκαιρία νὰ θαυμάσης και νὰ ἐκτιμήσης τὸ ἔργο τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀφήνεις γιὰ μιὰ στιγμή τὴν τῆσθ και τὸν ὄρουβο τῆς πόλης και λύνεις τὰ ψυχικά σου φτερά, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ πετάξεις πάνω ἀπ' τὰ τετοιμμένα. Καὶ καταλαβαίνεις ὅτι γιὰ τέτοιες στιγμὲς ἔγινε ἡ ζωὴ και ὅτι αὐτές εἶναι οἱ ἀληθινὲς ὀρειότητές της. Ἀθελά σου δὲ ἔρχονται στὰ χεῖλιά σου οἱ στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ.

Μυγδαλιά, τὴν ὀμορφιά σου ὅταν ἀνθίζεις στοῦ σπιτιοῦ μας τὴν [αδλή.

Τὴ λεπτὴ τὴν εὐωδιά σου, μὴ μὰς τὴν πάρος τόσο γρήγορα, καλή, Κυρίαρχος τοῦ Σόμπατος [B]

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἐβῆκε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ φυλακὴ της μιὰ ζεστὴ χαρούμενη μέρα τ' Ἀπρίλη. Τέντωσε τὰ γνούδατα φτερά και πέταξε γεμάτη ὄσφρηση γιὰ νὰ ζήσει, γεμάτη περιέργεια γιὰ τὸν καινούργιο κόσμο πὸν ἀπλωνόταν μπροστὰ της.

Τὸ περιβόλι γιόρταζε κεινὴ τὴν ἡμέρα. Ὅλα τὰ λουλούδια στολισμένα περιέμεναν τὴν Ἄνοιξη, τὴν ὀμορφὴν περιγίμνιασα, τὴν κόρη τοῦ ἡλιου. Κι'

αὐτὸς τῆλουζε με τὸ μαγικὸ του φῶς και τοὺς ἔδινε μιὰ ἀλλοδατικὴ ὄψη. Ἡ χλόη ἔστρωσε καταπράσινο βελουδένιο χαλί γιὰ νὰ κατήσθῃ ἡ ἀγαπημένη βασιλοπούλα.

Καὶ τὸ ὄρακι με τὸν φλοίσβο τῶν διάφανων νεφῶν τοῦ θύνοθε κι' αὐτὸ τὸν ἔροχομὸ της, μαζί με τὶς χρουσαφένιες μέλισσες πὸν βοδίζαν και τὰ πουλιά πὸν κελαϊδοῦσαν γλυκά.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρὰ βρέθηκε ἡ χιονιτὴ πεκαλοῦδα, λουλουδι ζωντανὸ κι' αὐτὴ μὲσ' στ' ἄλλα. Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ περῆφανου κρινίου, ψιθύρισε και στὸν μελαγχολικὸ πανσέ, χαίδεψε ἀπαλὰ τὸ πορφυρὸ ἑκατόφυλλο, φτερούγιες γύρω στις γαλανομάτες μυοσωτιδες, ἔπαιξε μ' ἄλλες μυριόχρωμες ἀδελφοῦλες της. Ἦταν εὐτυχισμένη, χαρούμενη, ξένοιαστὴ.

Μὰ τὸ γαλανὸ ἄπειρο πὸν ἀκλονόταν ἀπὸ πάνω της τὴν τράβηξε πὸν πολὺ. Λαχτάρησε νὰ πῆ ἔκει, θαρρώτας πὸς θάβρισκε ἄλλους κόσμους, ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα ὀρειότερους. Καὶ τὸπε στὰ λουλούδια. Μ' αὐτὰ τὴν κοίταξαν ἐκπληκτα. Ὁ κρινὸς γέλασε εἰρωνικά, ὁ πανσὲς κούνησε τὸ κεφάλι, ὁ μενεξὲς κρύφτηκε πὸν πὸν στό πρόσινο φύλλωμά του. Δὲν τ' ἄκουσε. Καὶ ψιθύριζοντας ἕνα ἀντίο πέταξε.

Ἀνέβαινε, κι' ὁ γαλάζιος θόλος ὄλο και μακρύτερα τῆς φαινόταν. Κι' ὄμοιος ὄλο ἀνέβαινε. Καὶ στὸ τέλος βρέθηκε μόνη, ὄλομόναχη, ἕνα λευκὸ λεπτὸ πλάσματάκι μέσα στὰ γαλανόχροσα χρώματα τ' οὐρανοῦ.

Μὰ ἤρθε ἡ στιγμή πὸν τὰ φτερά της δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κρατήσουν. Ἔνοιωσε πὸς ἔπαρτε γρήγορα, τόσο γρήγορα ὅστε ἔχασε κάθε αἰσθηση.

Σὲ λίγο βρέθηκε ξαντλημένη στὴ ρίζα τοῦ κρινίου. Ἡ γιορτὴ τῆς Ἄνοιξης ἐξακολούθησε γύρω της κι' αὐτὴ κοκκινιστὴ ἀψυχη, ὄμοια ἐνὸς τρελλοῦ ἀνείρου.

Ροζελάντια [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμαρ! φωνάζει ἡ μικρὴ Φώφη γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Σήμερον ἦθα πρῶτη στὴν Ἀριθμητική!

— Μπαρβό, παιδί μου! Καὶ τί σὲ ερώτησαν.

— Μὲ ερώτησαν πόσο κάνουν πέντε οἱ πέντε.

— Καὶ τί εἶπες;

— Εἶκοσι!

— Ἄ, λάθος! Πὼς ἤρθεσ λοιπὸν πρῶτη;

— Ἦρθα πρῶτη γιὰτι οἱ ἄλλες εἶπαν δεκαπέντε, δώδεκα, δέκα... Κι' ἡ δασκάλα εἶπε: «Ἡ Φώφη πλησίασε περισσότερο!».

Μῆλον τῆς Ἐριδος

Ὁ Κουφοκεφαλῆς ἐξεντεῦθηκε. Ἔνα βράδυ, στὴν καινούργια του διαμονή, μερικά παιδιὰ συζητοῦσαν ἐν τὸ φεγγάρι ἦταν πανσέληνος ἡ ὄχι.

— Ἀπόψε εἶναι! ἔλεγαν αὐτοί.

— Ὄχι, χτες ἦταν! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι.

Ἐπιτέλους ζήτησαν και τὴ γνώμη τοῦ Κουφοκεφαλῆ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε αὐτὸς: ἐγὼ εἶμαι ἔξνος, δὲν ξέρω ἀκόμα τὸν τόπο σας καλά.

(Παλιό) Α. Μ.

ΚΑΛΗΘΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 22 ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 7 Ἀπριλίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Πάρι- ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος με τὴ «Διάπλασι», διοργανῶσε διοσβρομα- διαίτες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη- νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὄσο και τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ- ξωτερικοῦ ὡς ἔξης: Κάθε Σάββατο, ὄρα (Ἀθηνῶν) 9 ὥς 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ Κά- θε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὄρα (9 ὥς 9, 20) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι- διὰ. Γίνονται και παντοῖο παιδικὸ Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὄσοι ἔχουν ψευδώνυμο και μοῦ γράφουν, δικαιούνται νὰ ἔχουν ἀ- πάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομότερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος και τοῦ χώρου— στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνω- στα γράμματα, με ἔξωθορ μελάνι γραμ- μένα, ἡ ἀκατάστατα, βιαστικά, μον- τερωμένα, δὲν τὰ διαβάω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα πὸν δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο και πρέ- πει νὰ πληρώσω ὁ, τι λείπει διπλῶ. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ καυθόρομο και νὰ βά- ζετε τὸ γραμματόσημο πὸν χρειάζεται.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ!

Τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ἀτέλω τὸ φιλι- τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης σ' ὄλα τὰ παι- διὰ μου και παρακαλῶ τὸν ἀναστάντα Σωτῆρα νὰ τὰ φυλάξῃ και νὰ τὰ φωτίξῃ νὰ προσθέσουν γιὰ νὰ γίνουν μιὰ μέρα καλοὶ ἄνθρωποι και χρήσιμοι στὴν κοινω- νία. Τοὺς διαδιδάξω και τὶς πασχάλινες εὐχὲς τοῦ κ. Φαίδωνος, τῆς Κυρὰ-Μάρ- θας, τοῦ Ἀναγία κι' ἔλω μου τοῦ σπιτι- κοῦ. Καὶ τὸν χρόνον, ἀγαπητὰ μου παι- διὰ, με θυγία και με χαρὰ!

Ρόζα-Λίνα, ἀφοῦ εἶδα ὅτι Ζαππίδες Διαπλασοῦλες, μπορεῖτε ἐξαιρετα νὰ ἱ- δρῶστε Σύλλογο δικὸ σας, κι' ἀν ἀκόμη δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνον μελὴ κι' ἄλλες σας συμπαθήτριες. Τὸ δεύτερο γράμμα σου τὸ ἔλαβα ὅταν τὸ πρῶτο εἶχε ἐκτελεσθεῖ, δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ πὸν ἤθελες.

Ἄν ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν με διαβάεις, Τζίν-Τζίν, δὲν ἐνδιαφέροσαι τόσο γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ, αὐτὸ εἶναι μάλλον καλὸ. Γιατι ὁ πολὺς, ὁ ὀπαροδικός, ὁ ἀποκλειστικός ἀθλητισμὸς βλάπτει και τὸ σῶμα και τὸ πνεῦμα. Ἄν ὄμως παραμελοῦσε και τὰ μαθηματά σου, αὐτὸ θάταν πολὺ κακό. Τὸ λέγω γιὰτι «παραμέρισε Μαθηματικά και Ἀρχαία» γιὰ νὰ καθήσθῃς νὰ μὸν γράφεις, κι' ἔπειτα «μὲ λήθη σου» τὰ ξανάπαισε.

Ὄχι, παιδί μου, πρῶτα τὰ μαθηματά σου πρέπει νὰ κάνῃς. Καὶ με τὴν χαρὰ, με τὴν ὄσφραση και με τὴν ἡλικία σου. Ἔνα μιὰ ἡλικία βέβαια εἶμαι κι' ἐγὼ. Ἀλλὰ προαι- ρητικὸ, εὐκολο, τερπνὸ, και γι' αὐτὸ πρέ- πει νὰ μὲνῃ τελευταίο.

Κυρὰ τῶν Χρυσανθέμων, πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου και με χαρὰ ἔκαμε τὴ γνωριμία σου. Ἐδαίξαι και στὸν κ. Φαίδωνα αὐτὰ πὸν γράφεις κι' εὐχαριστῆ- θης ἐχωριστὰ. Δοκίμασε νὰ γράφῃς και γιὰ τὴ Σελίδα, τὸ ὄρος τοῦ γράμματός σου με πείθει πὸς θὰ ἐπιτύχῃς. Προπά- των ὄμως νὰ μὸν γράφῃς συχνὰ, ἀφοῦ μά- γαπες «ὄσο λίγα πράγματα ἀγάπησες»... δὲν θάλας κίβλα νὰ σὲ γνωρίσω; Καὶ βέ- βαια δὲν σὲ γνῶρισα πολὺ, μαθαίνοντας πὸς πῆς στὴν Ἀ Γυμνασίου, πὸς κόνιες

πάνω πέντε χρόνια, πὸς λατρεύεις μουσι- κὴ και ποίηση, πὸς διαβάζεις πολλὰ ἑλ- ληνικά και γαλλικά βιβλία, και πὸς ἀπ' ὄλους τοὺς συγγραφεῖς προτιμᾷς τὸν Κάμ- σουν. Σπουδαία κι' αὐτὰ, ἀλλὰ γενικά. Μόνον τὰ ἰδιαίτερα κάνουν τὴ βαθιὰ γνω- ριμία.

Παράξενο πρῶγμα, Ἀγνή Καρδιά, νὰ μὴ σὰς ἐπιτρέπῃ ὁ καθήγητῆς σας νὰ τοῦ κάνετε ἐρωτήσεις. Καὶ θάχρειε τόσες ἀπο- ρίες στὸ μαθημά του! Σὲ ἔχεις τουλάχιστο ἔμνεμα κι' ὄ, τι θέλεις μπορεῖς νὰ με ρω- τᾷς. Ἄμ' οἱ ἄλλες... Πόσον καιρὸ, ἀλήθεια, εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου! Ἐλ- πίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο.

Ἐσπερινο Α. Φωτιάδῃ, τί ἐπερίμενες νὰ γράφω ἐγὼ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἐλευ- θερίου Βενιζέλου; Γὰ πολιτικά κι' οἱ πολι- τικοὶ ἄνθρωποι—οἱ σύγχρονοι ἐννοῶ, πὸν ἔχουν ἀκόμα φανατικούς ἐχθροὺς και φί- λους— ὄχι ὁ Περικλῆς ἡ ὁ Καποδιστριας— δὲν εἶναι θέματα γιὰ τὰ παιδιὰ. Κανένα παι- δικὸ περιοδικὸ στὴν Ἑθρόπη δὲν γράφει λέξη γιὰ τέτοια πράγματα. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο παιδαγωγικὸ σύστημα ἀκολουθοῦ: τὰ παιδιὰ μακριὰ ἀπὸ τὰ πολιτικά. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ, τὸν παραλθόν, παρεξέλινα, ἦταν καιτ' ἀνάγκη, σὲ καιροὺς ἀνώμαλους, σ' ἐποχὰς τρομοκρατίας, πὸν ἂν δὲν ἔγρα- φαι, καιτ, κινδύνου και νὰ με πάθουν. Ἐδ- τυχῶς τώρα, και γιὰ τὴν ὄρα, εἶναι δρα- λότης. Μπορῶ λοιπὸν νὰ κρατῶ τὸ παι- δαγωγικὸ σύστημα μὸν χωρίς κανένα φόβο.

δὲν παρᾷξαι, Κερυνεωτάκι, πὸν δὲν μοῦ ἔγραψες, ἀφοῦ εἶχες νὰ διερρηκίσης τόσες δυσκολίες στὸ σχολεῖο. Σὲ συγχώ- ρω πὸν τὸ κατόρθωσες και σοῦ εἰδοχαι σταθερὸν πρόοδο ὡς τὸ τέλος, εἶτε ὄσο εἶτε τρία χρόνια θὰ κάνῃς ἀκόμα στὸ Ἀ- κειο. Σοῦ ἀναγνώσω τὸ ψευδώνυμο κι' ἔλ- πίζω νὰ μὸν γράφῃς τώρα συχνότερα.

Θυμᾶστε τὴν συγχρητικὴν ἐκείνη ἐκκλη- σὴ τῶν μικρῶν φτωχῶν παιδιῶν τοῦ Πα- τριωτικοῦ Ἰδρυματος; Ἔνα καλὸ παιδί τοὺς ἔστειλε 150 δραχμῆς, και τὰ φτωχὰ τὸ εὐχάριστον με τὸ ἀκόλουθο γράμμα: «Ἀγαπητὸ μας παιδί, σ' εὐχαριστοῦμε θερμά. Ἡ εὐγενική σου χειρονομία μᾶς συγκινεῖ περισσότερο, γιὰτι τὰ χρώματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸ κομμάρι σου πὸν δὲν ἐλίστασες νὰ τὸν σπάσῃς γιὰ μᾶς. Τὸ παραδειγματὸ σου εὐχόμαστε νὰ μιμηθοῦν κι' ἄλλα πλοῖα παιδιὰ, γιὰ νάνακου- φισθοῦμε λίγο και μεις τὰ φτωχάκια». Ἡ διδασκων τοῦ Ἰδρυματος, γιὰ ὄσους θὰ θέθων καιτ νὰ στείλουν—ἡ ὄσφραση, ἡ εἰ- δος—εἶναι πάντα: ὁδὸς Ἀικαθῆτος 3.

Διὰ Κοσμηθὴν Πασκαλίνων Ἀγτων Ἀγαπητῆ μου Διάπλασι

Πᾶρου εἶχα ὀδοβαίξαι δύο τρόπους δια- κομῆσους τῶν πασχάλινων ἀγθῶν, και ὁ μὲν ἕνας ἀδημοσιεύθηκε τότε στὴν Ἀλλη- λογραφία, τὸν δὲ ἄλλον τὸν ἐφυλάξῃς γιὰ φέτος, με τὴν ὄσφραση και σοῦ τὸν ὀπενθυ- μῶσα αὐτὴν τὴν ἐποχὴ.

Δοιπὸν, πὸν τὸ βράβειο, στολίζεται τὸ ἀγθὸ με διάφορα φυσικὰ ἀνθη και φύλλα με ὄρατο σχῆμα, π. χ. μοργαρίτες με τὰ φύλλα τους, ἡ καλύτερα, κίτρινες μαργαρίτες τοῦ ἀγροῦ («τοισομίδες») κλπ.

Αὐτὰ στεφανώνονται στὸ ἄσπρο ἀγθὸ πρῶ- τὰ με λίγη κόλλα—γίνεται εὐκολα με βρα- στὴν χέλιση,—και κατόπι με λουρέδες ἀπὸ λεπτὸ (γιὰ νὰ εἰσχωρῇ τὸ χρώμα) ὄρα- σμα, με τὶς ὄποιες τολγούμε σφιχτά και καλά τὸ ἀγθὸ, ὅστε νὰ μοιάξῃ πᾶ σὺν κούδρῃ. Ἡ ἀκρὴ ράβεται. (Αὐτὰ ἄλλωστε τὰ καταλαβαίνει κανεὶς μόνος του. Καὶ με κλωστής μπορεῖ νὰ στεφανώσῃ πάνω στὸ

ἀγθὸ τὶς λουρίδες, νὰ μὴ βγοῦν κατὰ τὸ βράβειο).

Ἀφοῦ βράβουμε ταῦτὸ, ἀφαιροῦμε τὰν- θάκια. Ἔτσι ἡ ὄσφραση ἄγθου και τὴ Μικρὴ Στιχογραφία. —Ἐἶ εἶδα στὸν Κερμακὸ τῆς Ροδίας. Ὡς ἔκθεσες ἰδεῶν πολὺ ὄ- ρατο, ἀλλὰ πολὺ στεγνὸ γιὰ κομμάτι τῆς Σελίδος και πολὺ ἀκτανές. Ἄλλωστε τὰ κομμάτια πὸν δημοσιεύονται στὴ Σ. Σ. Σ. εἶναι γραμμένα σὲ ἀπλοσότερη γλῶσσα. —Ὁ ορισμὸς τῆς Σανθῆς Κορητιο- σπούδος. Δὲν ἔχει ἀπολῶτως καμμιὰ ἀνά- πτωξη, δὲν δίνει καμμιὰ συγκίνηση. Ἐντε- λῶς τηλεγραφικὸ ὄρος. —Ἐφυγες τοῦ Τρελλοκόριτσου. Ἄπὸ τὰ συνεθρομένα θλιβερά ἀποκαρτεριστήρια. Πρέπει νὰ εἶ- ναι καιτ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω. —Ἐτὴ κοκόρια τοῦ Ζουζούλου. Πολὺ προσωπικὸ. Τὴν εὐχαρι- στῶ γιὰ τὰ ἐπαινετικά λόγια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω στὴ Σ. Σ. Σ. Ἄρ- κατὰ καλογραμμένο. —Nature Morte τῆς Ἀγοισμῆνης Ὀθάλασος. Τὸ θέμα εἶναι πᾶρα πολὺ ὄδοκαλο και χρειάζεται γυμνασμένη πένα. Γιὰ ἀρχὴ ἀρκετὰ κα- λὸ. —Πλοῦς τοῦ Τηλεμάχου εἰς Ἠδλον τοῦ Κλέφτη τοῦ 21. Ἡ μεταφραση ὄσο- ροῖ. Πολὺ δασκαλικά γραμμένη. —Ἐτὸ ἔξοπασμα τῆς καταλιγδὸς τοῦ Βίστρα- κτοράκι. Πολὺ μεγάλο. Τὸ θέμα δὲν ἀ- ναπτύσσεται καλά. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πᾶ καθαρά διατυπωμένο και πὸν πικνὰ γραμ- μένο. —Πρῶτη φορὰ μάννα τοῦ Α. Γ. Κ. Ἄρκετὰ καλὴ ἡ στιχογραφία και ἡ ἀνά- πτωξη. Μερικὲς λέξεις εἶναι ἐξεζητημένες και ἡ διατύπωση τοῦ θέματος τὸ κάνει ἀ- κατάλληλο γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. —Θὰ ἐξακο- λουθῶσα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

ὄσοι γιὰ τὴν 25ῃ Μαρτίου ἔλαβα ἴπο- τε ἐπικαιρο, ὄσοι γιὰ τὸ Πάσχα. ὄσο δὲ γιὰ ποιήματα, ὄχι μόνον ἐπικαιρο δὲν ἔλα- βα, ἀλλὰ γενικά λαμβάνω ἐλάχιστα τοῦ- τον τὸν τελευταίο καιρὸ, ἔτσι ὅστε πολ- λὲς φορὲς ἡ Σ. Σ. Σ. παρουσιάζει χωρὶς ποιήμα. Πρέπει δὲ νὰ πῶ ἔτι και ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ποιήματα πὸν δημοσιεύω μερικὰ εἶναι ὄρειότερα και θὰ ἀδικῶσα τοὺς νεκροὺς ποιητῆς ἂν τὰ ἀπέριπτα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὸς με ἱκανο- ποιῶν ἀπολύτως γιὰτι δειχνουν μεγάλη ἀπαισιοδοξία και εἶναι γεμάτα ἀπὸ θλιβε- ρὲς ἀσάφεις. Περὶεργὸ πὸς δὲν ἐμπνεῶν τοὺς νεκροὺς ποιητῆς και πεσογράφους οἱ μεγάλες χριστιανικὲς και ἔθνικες μᾶς γιορ- τές. Φυσικὰ γιὰ νὰ μὸν στείλῃ κάποιος ἕνα ποιήμα ἡ ἕνα περὸ ἐπικαιρο και νὰ κροφτάσῃ νὰ δημοσιεύῃ στὴν ὄρα τοῦ, πρέπει νὰ τὸ ἐμπνευσθῇ ὄσεδὸν ἕνα μῆνα πρῶτα, και αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο εὐκολο, γιὰτι ἡ στιγμή μᾶς συγκινεῖ και μᾶς ἐμ- πνεῖ. Ἐξάτος ἂν σὰς ἐρῃῃ ἡ ἐμπνευση μπορεῖτε νὰ γράψετε αὐτὸ πὸν θέλετε και νὰ τὸ φυλάξετε σὲ συρτάρι σας γιὰ τοῦ χρόνου, πὸν ἴσως μοναχὰ μερικὰ διορ- θώματα θὰ χρειασθῇ νὰ τοῦ κάνετε, ἔλ- λῶστε δὲ, τὸ ἔχετε παρατηρήσει, ὅταν ἕνα κομμάτι εἶναι πολὺ ὄρατο, τὸ δημοσιεύω και ὅταν ἀκόμη ἔχει περᾶσει ἡ ἐπικαιρο- τῆς του.

Δοιπὸν γιὰ νὰ συγκεφαλαιώσω: Περι- μένω περισσότερα ποιήματα και ἰδίως πὸν ἔθουμα, πὸν παιδικὰ και πὸν αἰσιόδοξα. Κατόπι: Καὶ τώρα ἀκόμη ἔχετε καιρὸ γιὰ νὰ μὸν στείλετε κομμάτια Πασχαλινὰ. Περιγράψτε μου πὸς περᾶσατε τὸ Πάσχα, διηγήθητε κανένα νόστιμο ἐπιστόδιο, καμ- μιὰ παλαιότερη ἀνάμνησή σας. Κι' ὄσο δὲν θέλετε νὰ τὰ στείλετε τώρα, γράψτε- τα και φυλάξτε τὰ σὲ συρτάρι σας γιὰ τοῦ χρόνου.

Ἀπορρίπτονται: «Μιὰ παραφρονία» τοῦ Κυρίου τοῦ Ντάνοικ. Τὸ θέμα πὸν πρῶτοντοπο και στὴν ἀρχὴ πολὺ καλὰ διατυπωμένο. Ἰστέρα ὄμως χαλάει. Ἡ ὄσφραση τῆς χωριατοπούδας με τοὺς ἀν- θρώπους τῆς πολιτίας δὲν γίνεται με τὸν τρόπο πὸν πρέπει, και εἶναι και πολὺ σύντομη. —Ὁ ὄδο ποντικὸς τῆς Ἀνατο- λείσας. —Ὁ ἦθελα τὴ μεταφραση πὸν ρέουσα. Ἔχει και μερικὰ μεταφραστικὰ λάθη. —Μιὰ ἐκδρομὴ τῆς Τροίας στὸ Νερό. Πολὺ ἀκατάστατα και σκοτεινὰ γραμμένο. —Ἐτὸ ἀπαγγέλιμα τῆς Πό- λης τῶν Ὀνειρών. Ἐπρεπε νὰ ἦταν γραμμένο με περισσότερη ἀφέλεια. Δὲν μιλᾷς ἔτσι ἕνα παιδικὰ. —Ἐτὸ καλὸν τοῦ Φεγγάβουλο Ἀστέρι. Ἐντελῶς ἀδόκιμο. Τὸ θέμα μόνον δειχνε πὸς ὑπάρχει κάποιος ἐμπνευση. —Ἐτὸ τρανταράλλο και «Π' ὄρ- φανὸ» τῆς Κίερινης Ἀράχνης. Αὐτὰ εἶ- ναι πὸν τεχνικὰ στὴν ἐκτέλεση και ἡ ἐμ- πνευση τους πὸν πρωτότυπη. Πρέπει ὄμως νὰ δουλέψῃ λιγάκι ἀκόμη ἡ Κ. Α. γιὰ νὰ ἰθῇ τὰ ποιήματά της δημοσιεύματα στὴ

Σ. Σ. Σ.— και ἀσφαλῶς μιὰ μέρα θὰ τὰ ἰθῇ. —Ἄς μελετήσῃ ἄγθου και τὴ Μικρὴ Στιχογραφία. —Ἐἶ εἶδα στὸν Κερμακὸ τῆς Ροδίας. Ὡς ἔκθεσες ἰδεῶν πολὺ ὄ- ρατο, ἀλλὰ πολὺ στεγνὸ γιὰ κομμάτι τῆς Σελίδος και πολὺ ἀκτανές. Ἄλλωστε τὰ κομμάτια πὸν δημοσιεύονται στὴ Σ. Σ. Σ. εἶναι γραμμένα σὲ ἀπλοσότερη γλῶσσα. —Ὁ ορισμὸς τῆς Σανθῆς Κορητιο- σπούδος. Δὲν ἔχει ἀπολῶτως καμμιὰ ἀνά- πτωξη, δὲν δίνει καμμιὰ συγκίνηση. Ἐντε- λῶς τηλεγραφικὸ ὄρος. —Ἐφυγες τοῦ Τρελλοκόριτσου. Ἄπὸ τὰ συνεθρομένα θλιβερά ἀποκαρτεριστήρια. Πρέπει νὰ εἶ- ναι καιτ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω. —Ἐτὴ κοκόρια τοῦ Ζουζούλου. Πολὺ προσωπικὸ. Τὴν εὐχαρι- στῶ γιὰ τὰ ἐπαινετικά λόγια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω στὴ Σ. Σ. Σ. Ἄρ- κατὰ καλογραμμένο. —Nature Morte τῆς Ἀγοισμῆνης Ὀθάλασος. Τὸ θέμα εἶναι πᾶρα πολὺ ὄδοκαλο και χρειάζεται γυμνασμένη πένα. Γιὰ ἀρχὴ ἀρκετὰ κα- λὸ. —Πλοῦς τοῦ Τηλεμάχου εἰς Ἠδλον τοῦ Κλέφτη τοῦ 21. Ἡ μεταφραση ὄσο- ροῖ. Πολὺ δασκαλικά γραμμένη. —Ἐτὸ ἔξοπασμα τῆς καταλιγδὸς τοῦ Βίστρα- κτοράκι. Πολὺ μεγάλο. Τὸ θέμα δὲν ἀ- ναπτύσσεται καλά. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πᾶ καθαρά διατυπωμένο και πὸν πικνὰ γραμ- μένο. —Πρῶτη φορὰ μάννα τοῦ Α. Γ. Κ. Ἄρκετὰ καλὴ ἡ στιχογραφία και ἡ ἀνά- πτωξη. Μερικὲς λέξεις εἶναι ἐξεζητημένες και ἡ διατύπωση τοῦ θέματος τὸ κάνει ἀ- κατάλληλο γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. —Θὰ ἐξακο- λουθῶσα.

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔ

